

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 2. TRAVNJA 1950.

EROJ 14

UČITELJ BRATSTVA I DRUGARSTVA ODUPRI SE ZLU U POČETKU

Dvadeseti vijek. Vijek je bratstva i drugarstva. Taj je društveni saobraćaj već Spasitelj naglašavao i utio. On je govorio: »Jedan je vaš učitelj, a vi ste svi braća. I ocem svojim ne zovite nikoga na zemlji, jer je jedan otac vaš nebeski. Niti se zovite vođe, jer je jedan vaš vođa: Krist. Najveći između vas neka vam bude sluga. A koji sebe uzvišuje, ponizit će se i koji sebe ponizuje, uzvišit će se.« (Mt 23, 8-12).

Tako je govorio naš Učitelj u vrijeme svoga zemaljskoga života. A da još više sve poveže u jedno bratstvo i jedinstvo, molio je na Posljednjim večeri za svoje učenike i za sve vjernike: neka ih veže jedna vjera i ljubav s Ocem nebeskim i s Njime. On je molio: »Da svi budu jedno, kao što Ti, Oče, u meni, i ja u Tebi, da i oni budu u nama jedno... Da budu jedno, kao što smo i mi jedno. Ja u njima, i Ti u meni, da ih veže savršeno jedinstvo.« (Iv. 17, 21-23).

Većega bratstva, odličnijega drugarstva, čvršćega jedinstva nije nikad nikko naučavao ni provodio. To je bratstvo, drugarstvo, i jedinstvo ne samo među ljudima, nego i sa samim Kristom, Sinom Božjim i s Ocem nebeskim. Veza njegova je međusobna ljubav i podnašanje, pravo jedinstvo i vjerna zajednica. Bez pohlepe za vlašću i ropskom podložnošću. To je odsjev onoga jedinstva, koje postoji među trima božanskim Osobama.

O kako visoko diže i čvrsto veže pravo kršćanstvo svoje vjernike! Oni moraju s Kristom biti jedno. Jedno srce i jedna duša. Prava dakle vjera jest prijateljstvo i drugarstvo s Bogom i s ljudima. Ona je nesebična, neegzistična, potpuno protkana pouzdanom svrhunaravnom ljubavi. Kršćanstvo je ljubav, koja daje i ne prima. Gradi i ne razgrađuje. Rado oprašta i dobro čini. Sv. Bernardo kaže: »Svaka duša treba tako za sebe biti mrtva da za sve druge u ljubavi živi.«

Odranjanje dakle svaku sjenu, koja bi cijepala jedinstvo. Svaki raskol. Svaku prepriku iz naših redova. Tada ćemo biti uzorom svijetu, i naš će život biti sjajno opravdanje naše svete vjere. To će biti onda najuzorniji i nesebično bratstvo i drugarstvo, koje će pravim putem voditi i spasiti dvadeseti vijek. On za tim čezne.

Ovo je božanska nauka, koja smiruje siromašna, mukotrpni radni svijet. A visoko obrazovano i bogato ljudstvo snizuje do priprostih i neukih slojeva. I sve veže u jedno sponosno i pomirbeno jedinstvo. Čini od čovjeka nadnaravno biće i jednu zajednicu, u kojoj se svi slažu. Brinu se jedan za drugoga. I svaki se veseli, da drugomu služi i dobro čini, jer su svi braća »Siromaka iz Nazareta«, koji nije imao

kamo da glavu nasloni, a za sve je umro na Krizu, da ih spasi.

Ovim duhom pravo prožeti i ovom naukom dobro oplemenjeni kršćani lako provode teškoće ovoga zemaljskoga života. I oni, koji žive u vrlo čednim i oskudnim prilikama. I oni, koji s brigama ustaju jutro i uveče s tjeskobama liježu. Svijesni su da će im se jednoj poslije smrti obaviti, kako su baš tim odricanjem i potškoćama postigli vječnu nagradu.

I onaj, koji teško radi; i onaj, koji askudijeva; i onaj, koji boluje, neka pođe ustrpljivo za najvećim Mužem boli Isusom Kristom. I Njemu neka bude sličan. Gospodin sve to dopušta djeci svojoj. Zato svaki neka znade ono iz Sv. Pisma: »Tko će među vama sinu svomu, ako ga zamoli kruha, dati kamen? Ili ako ga zamoli ribu, zar će mu dati zmiju? Ako dakle vi, koji ste stari, znadete dobre dare davati svojoj djeci, koliko će Otac vaš, koji je u nebesima, dati dobra onima, koji ga mole.« (Mt 7, 9-11). U tom smislu neka smose svoje životne teškoće.

Bio netko podložnik i sluga, neka znade, da je vlast i kruna i mač od Boga. Krist je rekao Pilatu: »Ne bi imao nikakove vlasti nada mnom, da ti nije dana odzoga« (Iv 19, 11). Od Boga dakle potječe vlast i svećenička, i ohińska i građanska. Time je poslušnost vlasti oplemenjena. I baš zato to plemstvo poslušnosti dolikuje naravi ljudskoj.

I rad je Božja zapovijed i Božja služba. On čini čovjeka sličnim Bugu-čovjeka, koji je i sam radio, i donosi mu Božju plaću. Takav život ljudski na zemlji, bio borba ili nevolja, kakova bila, on je uzvišen, nebeski, božanski, ako čovjeka gledi-

damo ujedinjena u vjeri i ljubavi s Kristom. Kao dijete Božje i baštinka neprolaznog neba.

I obrazovani i posjednici i vodeći krugovi pr Kristovoj nauci treba da imadu na pameti: »Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi, što izlazi iz usta Božjih« (Mt 4, 4). Svaki stalež, svaki posjed, svaki položaj, svaki dar i nadarenost u ljudskom društvu, treba da u svakom svom radu i nastojanju smjera za svrhunaravnim ciljem. A to oplemenjuje i sve njegove težnje i sav njegov život i svaki njegov napredak. Krofi pohlepnost za zlatom i vlašću. Potiče na molitvu. Jača vjeru. Mnogi plemeniti i dobra djela na korist pojedinaca i zajednice u ljudskom društvu.

Vodeni tako ljubavlju prema Kristu idemo Njegovim stopama. Ta ljubav neka nas potiče, da rado pomozemo onima, koji su potrebni i trpe siromaštvo i nuždu. Da pomozemo stidljivim siromasima, koji o svojoj bitici kute i ne usuduju se da mole, da ne padnu ispod svoga staleža i položaja.

Pomognimo bližnjega kao brata svoga i Isusova raznovrsnim milostinjama. Milostinjom u novcu prema svojoj materijalnoj mogućnosti. Milostinjom duha, da mu darujemo prijaznu riječ, dobar savjet, veseli poticaj. Milostinjom našega srca, da s njim suosjećamo kao s bratom i sestrom. Tako će on ljubiti ne samo dar, nego i darovatelja. A u darovatelju samoga Boga-čovjeka, koji je prvi takovo prijateljstvo, bratstvo i drugarstvo utio i svojim primjerom pokazao. A na Posljednjim večeri za to i molio. I tako nam ostavio najnašniji primjer za sva vremena.

VELIKI TJEDAN

Ulazimo u Veliki Tjedan. Samo se jedan tjedan u godini zove velikim, kad se je dogodilo ono najveće: na Krizu se potvrdila beskrajna ljubav Gospodinova, koja otkupljuje svijet, sve narode, sve ljude, svaku dušu, koja vjeruje u Njega.

Mogao nas je Isus pustiti na tom svijetu nasme. Mogao je da ne dođe. Zašto da pati za druge, a za hvalu doživljuje najveće ruglo, najsrmatniju smrt, koju samo može doživjeti Isus? S?

All prevlečka je Njegova ljubav. On silazi s neba i ide među te grešnike kao sijač, koji sije sjeme Božje — riječi spasenja. Sije, jer zna, da bez tog sjemena ne možemo imati hrane, koja bi nas zasitila. Možemo se nahraniti zemaljskoga kruha. Možemo se i odjevnuti. All nama treba još jedna druga hrana, riječ Božja, kršćanski smisao života, jer nas samo taj grijeh i svojim svijetlom podržava u rođostima duše. Da nije Isus umro sramotnom smrću poput najprezrenijeg razbojnika, mi ne bismo imali nikoga, tko bi nam oprostio naše grijeha, tko bi nam blagovolio naše životne napore, tko bi nas oplemenio i tko bi nas konačno nagradio za sve one nevine suze, koje često besno

puta moramo liti u zemaljskom životu.

Posljednja molba Isusova, koju izgovara na Posljednjim večeri sa svojim učenicima, jest ta, da Ga slijedimo u ljubavi prema bližnjima. Posljednja poruka, koju nam šalje preko svojih učenika, jest ta, da blagujemo Hostiju i tako u svojoj duši osnujemo i izgradimo Kraljevstvo Božje, poradi kojega je On sijač i dao se raspjet.

Daj nam, Gospodine, sposobnosti, da Te častimo mislima, željama i djelima. Neka nam Veliki Tjedan bude prolektje Kraljevstva Božjega u srcima.

—o—

KATOLIČKA KARITAS U NJE-MACKOJ. — Prisljenje od nacističkog i žrva, da obustavi svoju djelatnost, katoličko dobrotvorno društvo »Karitas« nastavilo je svojim blagotvornim radom poslije rata u zapadnoj Njemačkoj. Ovo društvo uzdržava 116 škola za bolničare, 37 škola za njegovatelje bolesnika. 27 škola za patiteljice djece u dječjim obođanistima i 200 škola za ševlje. Uve posljednje škole počinu 80.000 polaznika. Ovo je samo jedan dio velike dobrotvorne akcije, koju provode njemački katolički opustođio Njemačkoj.

»Oče, ako me ne može ova žnja mizmođi, da je ne pljen, neka bude volja Tvojaja«

(Mt, 26, 39)

Prilicena iz domaćine sv. Misa

Trče pravilo, kako ćeš se boriti protiv zlih strasti, glasi: Uniši ih odmah, čim se pojave. Palimista upravlja na Babilon riječi: »Blago onomu, tko tvoju malenu djecu razarska o kamon, a sv. Augustin tumači te riječi, da su ta malena djeca naše strasti u svom prvom postanku. Obačaji ih vrle on dok su još malene, da ne ojačaju u narastu. I ako se pojač, da ne će same ugušiti, razbij ih o pečinu, koja je Krist.

Doleta snažno sredstvo za surbijanje strasti! Čm se pojave, uzdignimo svoju srce k Isusu i nastojmo da ih iz ljubavi prema Njemu svladamo. Iz ljubavi prema Njemu ne dajmo srdžbi da plane, ne dajmo jeziku da koga uvrijedi, ne osvećujemo se, ne gledajmo izvjenne predmete, odmah oterajmo pogibeljne misli. Nevjerojatno je, koliko duh ti me dobiva moći i snage. Ljubav nadvladava sve.

Sv. Doroteje je jednom svoje učenke odveo u gaj cipresa da okuša njihovu tjelesnu snagu na drveću. Najprije im je dao da čupaju iz zemlje malena i slaba stabalca i išlo je lako. Zatm su čupali veća, a napokon ona s dubokim korijenjem. Ova zadnja nisu mogli iščupati. Sada im časn stariac dade ovaj savjet: Vidite, tako vam ide i sa strastma. Dok su još slabe i dok istom iz srca proklijaju, možda ih i malo muke nadvlada. Pustit ih da porastu, treba više napora, da ih pobijediš, a ako zbog našeg nemara postanu snažne i puste duboko korijenje, tada može da ih iskorijeni samo svemoguća ruka Božja.

To potvrđuje i Isusstvo.

U duši najprije nikne za mlasa. Is-tjeraš li je, odstranio si svu pogibao. Zadržali se u njoj, rada se u tebi dopadnost, iz dopadnosti slijed, za telja, a ova dovodi lako do zla djela. Rodi li ti se na primjer u duši osjećaj nenaklonosti prema nekome, koji se ti uvrijedi, blago tebi, ako tu nenaklonost odmah prineseš Bogu kao žrtvu. Ugusiš čes školu u prvom plamenu. No ako ju u sebi njetiš, te razmišljaš o uzročniku i okolnostima uvrede, rađa se u tebi mrtvovalja, mirajna, pa možda i nepomirljivo neprijateljstvo. Sitna iskra, koju nisi odmah ugušio, uzrokom je voljaka požara.

Plane li ti u duši srdžba i nestrpiljivost, ugasi ih smjesa tako, da hotimice probuđiš u sebi protivng krepostit: blagost i strpljivost. Digne ih se oholost i sebičuljbe, ti ih svladaj činom poniznosti. Osjetiš li u duši nemirnost prema bližnjemu, uguši je smjesa činom ljubavi: naklonosti. Rodi li se u srce nečista misao, oteraj je odmah čvrstom odlukom, da ćeš radije išću tu pla umrijeti, nego li počiniti nečisti grijeh. Tako rad; i s ostalim napastima.

Latinska poslovica glasi: »Principiis obsta« — odupri se bolesti u početku, jer ako ona krananjem preotme maha, zadržati ćeš s lijekom. Sveta Monika zakala se toga pravila. Kad joj se muž žestoko razorio, svladala je odmah nemir svog srca i mjesto da se mužu žestoko odgovorila, ona je mužkom mučala. Kad se on umirio, tada ga je ona blago upozorila na pogrešku. Sv. Augustin dodaje, da mu je majka na takav način sačuvala ovaj dobar glas, dok su ostale gospode u gradu, čiji su muževi bili blaže duhi, radi kućnih prepričaka bile uvijek predmetom razgovora, i čestno se u njihovim obrazima mogao čistati trag kućne nesloge. Tko dakle želi, da nad svojim strastima uvijek ima gospodstvo, neka ih uguši u prvim njihovim porivima.

Vječna amnestija

Kad smo one u početku posljednjeg rata bili na državnoj hošti u omeđenim i dobro čuvanim prostorijama, nisu za nas ni svi blagdan ni svi događaji u svijetu bili jednako namizljivi. Ovakva vrsta ljudi, koji su obilježeni priličnim duhom u godini, koji su obilježeni posebnim značajnim obilježjima. To im obilježje podaje i važnost i svetošću, koja je značajna za neku državu i njezino uređenje. A da se bolje sve to istakne, pripreme se za to proslave raznih vrsta. Među ostalim se takovim zgodama daje i veća ili manja amnestija, milost, kojom se otvaraju i zatvoriti. Opraštaju dužni ili kraće kazne. Puštaju na slobodu pritvořeni. Neustrpljivo je takovo iščekivanje, a neopisljiva političnost, ako su to amnestije rjetke i neznane ljudima. Jedna proleć ušidbe se za drugom. Sloboda je namoćna. I ona se ne da nikada isprediti.

Zemaljski vladar, prema prilikama, daje sad češće i rjeđe, sad veće ili manje, šire ili više amnestije. Poputna i opću amnestiju daje samo ovaj vladar, čija je vlast neograničena, opća i vječna. A takova je samo Bog. Zato je i amnestija, koju je Bog dao takova. Ali je i objava te amnestije također popraćena posebnim znakovima i svečanostima. Jedna je samo takova amnestija bila. I još uvijek traje. O tome nam govori samo Eванђеље ovako:

«Onda raspeše Njega i zločince. Jednoga s desne strane, a drugoga s Njega. A Isus je molio: «Oče, oprost mi, jer ne znam što čine. ... Bilo je oko šestu sati i kamo je bilo po svoj zemlji do devete ure. ... pomislili nam i zastor se braski razdere na dvoje (Lk 23, 45-48). ... I zemlja se potresla i stijene se raspukle. I grobovi se otvorše i uskrsnuše mnoga tjelesa svetih, koji su usnuli. I živisli iz grobova po uskrsnuću Njegovu, uđoše u sveti grad i pokazahu se mnogima. A satnik i koji su s njim čuvali Isusa, vidjevši, da se zemlja tresa i što se dogodilo, prepadoše se vrlo grozom: Zaslja, ovaj bijaše Sin Božji.»

Isus, koji je jedno s nebeskim Ocem, u obliku molbe predlaže opću i vječnu amnestiju. Njegov je prijedlog usvajan. I popraćen znakovima, koji posvjedočuju Njegovo božanstvo. Postrvođuje to i sunce i mjesec. Potres zemlje i pucaanje stijena. Uskrsnu li mrtvi i zastor hraski. Sva priroda, kojoj je On gospodar. Neka znade božječanstvo, da mu je On donio oprostjenje i karmenje. Svima do vijeka, koji će se bljeti okoristiti tlače.

Tako je velikodušan Sin Božji. On daje za poruge, bičevanje, tromvu krunu, krčim pu, rasapinjane na Krži. I prije nego će umrijeti na Krži svima oprašta: «Oče oprost mi, jer ne znam što čine». Tek poslije toga, povika Isus kn, glasa i rube: «Oče, u ruke Tvoje predati ću svoj! Rekaviš ovo Isuhnu (Lk 23, 46).

To je prava vladarska velikodušnost. To je božanska amnestija. Isus ju je dao ne samo okrutnim Židovima, nego svim grješnicima do konca svijeta. Ti me nam je uvratio potuzanje u Božje milosrđe. A s druge strane nam je dao primjer, kako treba da budemo milosrdni prema onima, koji nas vrjednaju pouzaju i nepravede nam čine.

I kad mi ne bismo htjeli opraštati našim pa i najvećim neprijateljima, ne bismo bili djeca našega Gospodina Isusa Krista. Onda ne bismo ni mi imali nikakovo pravo na to, da se nama oprašta. Onda ne bismo mogli mirno ni pogledati na Krži Kristov.

Naša se narav, po svojoj prirodi, protivljenosti opraštaju. Oni više traži zadovoljstva za nepravede. Opraštaju smatra namu, to sebi slabosti, samotom, neaktivnošću, nepoštovanjem prema nama samima. Dapače i kad nas nitko molja za oprostjenje zbog uvrede, onda razmišljamo, je li taj čin tako i toliko pouzdan, da je dostatan, da mu možemo velikodušno oprostiti. To od nas traži teškoće naše pravo i naše dostojanstvo! Tako se namiče misao našega nižega ja. A ne mislimo, da su na naše na oko nam nezaljubljeni nepravedi i teškoće pravda naša. Tožja za ono, čime smo mi Bog razilili i povrijedili. I kad bi smo bili nevini i nedužni kao Isus, ne bismo bili veći od Njega, koji je Sin Božji. A On neđužan ne čeka, da dođu pa da Ga mole za oprostjenje. Nego On molli oprostjenje za sve. Zaboravio je na neki način za svoju nevinost i pravo,

Kad je Isus nakon Zadnje večere šao s Apostolima na Malbrišku goru, upoznao je Anđelice. «Svi čete se vi sablazni noćas nad mnom, jer je pisan: Udarit ću pastira i ovce će se od stada raspušćati. Tada je Petar uvjeravao Gospodina: «Ako se i vi sablazne nad Tobom, ja se neću nikada sablazniti.» Na to će mu Isus: «Zaista Ti kažem: noćas prije nego pletjaš dvaput zapjevati, ti ćeš se mene triput odreći.»

Kad su vojnici uhvatili i vodili Isusa na sud k velikim svećenima Ani i Kajfji, izdolekli se za se za povorikom šaljaj i Apostoli Petar i Ivan, da vđu što će biti s Isusom. Slijedeći Isusa opazilo, da su Ga vojnici uveli u dvoršće velike kuće, gdje su stanovali Ana i Kajfja. Vratarić otvori vrata i odmah ih za povorkom zatvori. Petar i Ivan su također htjeli ući u dvoršće, da čuju i vide postupak sa Isusom. Ivana je vratarić odmah pustila, jer je u kući bio poznat. Ivan je kao ribar često tamo donosio ribe, pak ga je sva kućna družina poznavala. Međutim Ivan zamolli vratarić, neka pusti i Petra. Vratarić uvaži Ivanovu preporuku, te pušta i Petra unutra.

Kako je bilo rano proljeće pak zbog toga dosta hladno, naložilo vojnik i shuge vatru na dvoršću. Za se ogriju, dok je trajalo prelušavanje Isusove gore u sudnici, i Apostoli Petar i Ivan također pristupe k vatri da se ogriju. Ili je Petar postao odmah sumnjiv, jer ga nitko nije poznavao, a k tomu se bojažljivo i nesigurno ogledavao na sve strane. Dok se Petar ovakvo nemirno vučao po dvoršću, pristupi k njemu jedna sluškinja govoreći: «Ti si bio s Isusom Galilejcem.» A Petar od silne ga straha, da ne bi uhvatili i njega, reče: «Neznam što govoriš. To je prva Petrova zataja. Petar je hito reče: «Ne znam da nisam bio s Njime, nego sam tako daleko od Njega, da i ne razumim, jem što govoriš.» Malo zatim ugleda Petra druga sluškinja i pokazujući prstom na Petra reče onima, koji su bili oko vatre: «I ovaj bijaše s Isusom Nazarećinom.» Sad je čitavo društvo uprio radosno pogled na Petra, a on da se izbovi je nepokliko, oduševio zataja Isusa pred svima rekavši: «Ne znam toga čovjeka.» Taj čas zapjevati pletjaš prvput. Međutim je Petar od velikoga straha i uzbuđenja prećelo pletjašovo prvo pjevanje. Nedugo iza toga pristupio k Petru on, što su se grljali i rekloše mu: «Dolsta i ti sj od njih, jer te i govor tvoj izdaje.» Sad je već Petar bio izvan sebe od straha, pa se je stao kiet i predkajati: «Ne znam toga čovjeka.» (Mt 26, 6). I odmah zapjevati pl-

jetno drugput. Točno se, dakle, ispunilo prorokstvo Isusove: Prije nego li pletjaš zapjevati dvaput, ti ćeš se mene triput odreći.

Taj čas su stražari vodili Isusa u pletjenicu, gdje će pod njihovim pasikom dočekati dan. Prolazeci preko dvoršće obavješili se Gospodin pogleda. Petra (Lk 22, 61). Pogled je Isusov bio bolan za Petra. Kao da je rekao Petru: Ti dakle mene ne poznaj. ... I Zato i ti, Petre moji! Sad se tek Petar sjetio riječi Gospodinovih: Prije nego pletjaš dvaput zapjevati, ti ćeš se mene triput odreći. Petra je spopala tolika bol i kaflanje, da je odmah izišao iz dvoršće napoše i govorio plakao. Kad god bi kasnije čuo pletjaš pjevati, sjetio bi se svoga grljeja i plakao toliko, da su mu se na obrazima poznale brazde od suza. Bile su to svete pokajničke suze, koje su oprale njegovu krivnju. Isus mu je oprostio grlješ i kasnije ga postavio apostolskim poglavarom.

Zašto je Bog dopustio da Petar, budući prvi zamjenik Kristov na zemlji, dakle prvi Papa, tako niče padne? Isus je to dopustio, da ga upozori. Petre, ne pozudavaj se u sebe, nego u milost Božju. Milost Božja drži čovjeka na visini krepostna života, a ne vlastita snaga. Isus je namon pada pokazao Petru milosrđe, da ga pouči: Ili trebaš biti blag i milosrdan s vjernicima i s njihovim slabostima. Na rado opraštati kako sam i ja tebi oprostio.

Petar nije zamjenko vjeru u božanstvo Kristovo, nego samo to, da je on učenik Isusov. I kod nasljednika se Petrovih, svetih Otaca Papa može dogoditi, da koji u svom privatnom životu pogriješili, ali kao vrhovni višeti čiele Crkve još njeđan nje potvrdio ni u vjeri ni u čudoredu, a i ne može pogriješiti, jer ih kao učitelje vjere prati nepogriješivi Duh Sveti, koji je sama Istina i mudrost.

SAMOSTAN KLARISA — U nepogriješivoj blizini Pariza redovnice Klarise zidaju svoj samostan Klarise su strogi red, koji je ustanovila sv. Klara, rođakinja sv. Franje, i koja je pravila reda sastavila po uzoru regule franjevačkog reda. Samostan se zida po narctima predstojećice samostana i pod njenim nadzorom. Ona je prije stupanja u red svršila arhitektonski odsjek tehničkoga fakulteta i djelovala kao inžinjer arhitekta.

KAKO JE RUŽA DOBILA TRNJE

Bilo je to davno. Ruža je bila lijepa, svijetla, mirisava isto kao i danas, samo nije imala trnja. Bila je kraljica ljepote, ali je željela postati i kraljicom dobrote. I postala je. Ali je zato dobila trnje. Da čuemo, kako je to bilo.

Malj je slavju savio gnajzdo u nekom cvjetnjaku, na ružinom grmu. Volio je svoju ružu više od plavog neba i više od visokog zemlja i drveća velikih šuma. Volio je zelenilo, koje mu je pružalo ugodnu hladovinu. Volio je granice, koje su mu čuvale mir. Ali od svega više volio je mirnu ružu. I danju i noću bio je on u nju, da udiše njen slatki miris i da joj gleda ljepotu. Ruži je malju slavju poklanjao svoje veselo pjesmicke i svoj dražesni nuli cvrkut. I ruža je ljubila malju slavju. On je znatljivo pogledavao u tople gnajzdoce, da vidi da li je u njemu sve u redu, ne staji li sunce prejakno na male gote ptičice, i kad je vidjela, da je slavjeva obitelj sretna, i ona je tad bila sretna.

dostojanstvo i božanstvo, i ide u susret grješnicu, da ga spasi.

Potrebno je dakle, da zaboravimo na oholo i sebičavo šaptnanje naše naravi, koja nas hoće svojim nekim pravom dostojanstvom odvratići, da podemo sa raspeštinom Kristovom i da je imamo zaštitom ljubavi prema Krži. Onom ljubavi, kojom je on na Krži molio i donio vječnu amnestiju (oprostenje) onima, koji je hoće, riječima: «Oče, oprost mi, jer ne znam što čine!» Ali On je rekao i riječi: «Opraštaju, i bit će vam oprosteno» (Lk 6, 37).

U VELIKOM TJEDNU

Nekada, u djetinjstvu, kada sam oblačena promatrala raspeštinu, nisam shvaćala, zašto još ni ljudi ni anđeli ne shvaćaju dobrog Isusa s drveća kršća. Pitala sam, zašto dragi Spasitelj visi razapet, a odrasli mi odgovorili, da On ovakvo trpi zbog naših grlješ. I svaka naša krivica, rekoše mi, pribija čavlama Njegovo sveto tijelo, i svaka zloba otvara Njegove strašne rane.

U danima Velikoga Tjednoga mnogo sam slušala o Isusovim patnjama i smrti, a ipak, znala sam, da poslije Velikoga Petka dolazi dan velike radosti, dan Isusova uskrsnuća. Zato, kada sam još došla u svete grobe, misla sam, kako neostripljivo na Veliku Subotu, kada će uskrsnuć procesija izaci iz crkve, i kada će Ovać uštinući, proći ulicama našega grada. I kada je cvrtnu ta naša željno očekivani trenutak, kada mi se činilo, da silni Alleluja razmiče zidove crkve i sam krov i toranj, da se takne samih nebesa, tada sam radosno govorila svojim, kako je zapravo trebalo još i kod Isusova groba govoriti žalosim ljudima, da ne tuguju i da ne plaču, kada će zamalo Spasitelj ustati iz groba.

U onim davnim danima nisam još shvaćala, kakav je teški put od njeđudnjeg ponizjenja do najveće slave. Nisam još shvaćala, kakovu je žrtvu morao pridonijeti Otkupitelj svijeta, da uzmogom dočekati dan velike radosti i utjehe. Kasnije, mnogo kasnije, kada je trnje bola mnogo puta ranjavalo i moje srce tada sam osjetila, kakovu obiljevu duge i krvave muke donosi Veliki Tjedni, i kako je potrebno, da u onstavu mu skrušeno i balno, kod svake postaje Njegova križnoga puta, da bismo dostojno i svjesno prihvatili konačnu potvrdu Njegove Istine, Njegovo uskrsnuće.

Da, na Veliku Subotu, zvone zvono, vjaju se barjaci i pjesma ključ Božjim svijem, ali prije ovoja slavlja, krv Boga-Covjeka natapa našu zemlju, udarci razliru Njegovo tjeleo, kače bolna na Njegovim je usnama. Prije velike sreće, velika je patnja izmučila dobrog Jaganca do smrti, a čavli su ga prikovali na Krži. Djetle nije još razumjelo golemu čijnu našega otkupljenja — to su mi otkrivali uskrsni blagdan tek onda, kada je djetinjstvo nestalo.

Ali i sada još se radosno sjećam svojih prvih uskrsnih radosti. I sada vjerujem jednako, kao i onda, da Alleluja prođire kroz crkvu, na bljelim andeoskim križima otvara nebesa i donosi našu radost sanome Stvoritelju, vječnomu Bogu.

njime obrani malo gnajzdo od bijesnoj ja-strebe.

Kad je spavati slavju ugledao ružin grm pun trnja, zaplače grok.

«Zašto si to učinila, draga prijateljice! Sad nisi više tako lijepa, kao i prije. O ružo, ružo, kako si to učinila!»

«Što mi vrijedi ljepota, — odgovori mirno ljepi cvijet — poštvovala se ljube prijateljice.»

I tako je ruža dobila trnje, jer je ljubiti i htjela spasiti svoje prijatelje, a njen sjaj i njena ljepota nisu bili dosta da spasi njene druge.

I naše je srce ruža, ali nije dosta, da ona znade ljubiti, treba znati i žrtvovati se za one, koje se ljuba.

HODOČAŠE NJEMACKIH STUDENATA — O blagdanu Duхова njemacki katolički akademčari pridružuju veliko hodočašće u Rim prigodom Svete Godine.

IZ FRANCUSKOG PARLAMENTA — Prije otvaranja francuskog parlamenta dali su neki parlamentarci slui. čiti sv. Misu u krkvi sv. Klottida. Sv. Misli je prisustvovalo preko 300 francuskih narodnih zastupnika.

BELGIJSKE ZRAČNE ŠILE pritičile će u svibnju jedno hodočašće u Rim. Svi će učestvovati jedno hodočašće ići zračnim putem u Rim.

ZAJAM OD 300.000 DOLARA da će američki katolički njemackom selu Oberammergau za što bolje prikazivanje Muke Isusove,

Cvjetna nedjelja

2. IV. 1950.

Sv. Misa počima ovako: Gospodine, u udaljuj pomoći svoje od mene, pobliži mi na obranu! Spasi me od lavovskih usta i od rogova jednogreda mene nevoljnika. Bože, Bože moj, pogledaj na mene, zašto me ostavljaš? Uzdišem i daleko je od mene moje spasenje.

U Psalman (Fil. 2, 5—11) poziva nas sv. Pavlo, da slijedimo Krista u poniženju. On se je ponižio do smrti na križu, zato je uzvišen na najviši stepen. Slično tebi i nas, ako se ponižamo, »brzo«! Inače u sebi liste osjećaj, kako je imao Isus Krist, koji, jer je bio u bivstvu Božjem, nije držao nepravedno, da bude jednak Bogu, nego je pozilio sam sebe, kad je primio bivstvo čovjeka, te je postao kao i drugi ljudi i trpava se pokozno kao čovjek. Sam sebe poniže postavi poslušao do smrti, i to smrti na križu. Zato ga Bog uzvisi i dade mu ime, koje je nad svakim imenom, da se na Isusovo ime prigne svako koljeno onih, koji su na nebu, na zemlji i pod zemljom, i svaki jezik da prizna, da je Gospodin Isus Krist u slavi Boga Oca».

Sv. Eванđelje govori danas o svečanom Isusovu ulasku u Jeruzalem. »U ono vrijeme kad se približio k Jeruzalemu i dođoše u Betfegu na Maslinskoj gori, onda posla Isus dva učenika i naredi im: Idite u selo, što je pred vama. Ondje ćete naći magaricu prvezvanu i magare s njom. Ovdječite je i dovedite k meni. Ako vam to rekne što, kažite Gospodin ih treba. Ondah će ih pustiti. S tim se imala ispuniti riječ: Proroka: Kažite kćeri sionskoj: Kralj tvoj dolazi k tebi pun milosti. Sjedi na magaricu, na magaricu, mladiću magaricu. Učenici odoše i učinče, kako im je bio zapovjedio Isus. Dovedoše magaricu i magare, metnuše na njih halje svoje, i sjede na njih. Veoma mnogi iz naroda prostrleže halje svoje na putu, drugi su renali granje s drvca i postavili na putu. Mnogo narod, što je šlo pred njim i za njim, vikalo je: Iza glasa; Hosianna sine Davidovu! Blagosloveni, koji dolazi u ime Gospodnje! Hosianna na visini!»

Peuka: Priznajmo i mi Isusa vrhovnim vladarom svoje duše pa Mi i mi danas kličimo: Hosianna! Nastojmo tako živjeti, da Njegovo kraljevstvo u na-

Riječima »Oče, u ruke svoje predajem duh svoje« završio je Isus svoj život na Križu. I gle, čovjek po imenu Josip... pristupi Pilatu i natraži tijelo. I skide ga i umota u platno i položi u grob (Luka 25, 50 — 53).

Mrlka je noć. Mirna tišina prekida od vremena do vremena težak korak voljnika, koji čuva svrta tijelo Isusovo. Narodne su se najne starijše i svećenici poglavari prestrašili, kad su čuli, da je Isus rekao: Treći će dan uskrsnuti i postaviti stražu da brani Njegovim učenicima da dođu i da uzmu mrtvo tijelo i da kasnije razglase, da je od mrtvih ustao.

Pristupimo malo bliže grobu Gospodinovu i pogledajmo tijelo, koje tamo leži. Nema na njemu oblika ni ljepote. Lice mu je od večnog gubika krži život. Obraci su upali, a na njima usjekoše duboke brazde prepačene tjelesne i duševne boli. Oči, koje su pune ljubavi gledale Djevičansku Mater, upale su. Usta, koja su navijestila božansku nauku i ljude tjelesa, zatvorena su i nijeme. Ruke, koje su blagoslovljale djecu i odrasle, leže bespomoćno skršteno. Noge, koje su Ga nosile, kad je prolazio zemljom čineć dobro, ukocene su. Srce, koje je kucalo beskonačnom ljubavi prema Bogu i ljudima, miruje. Onaj bespomoćan u grobu kao što je bespomoćan kao dijete ležao na križu Materinu.

Sarku na Križu završio je Isus djelo, poradi kojega je došao na svijet; i dokora će se vratiti k Ocu kao pobjednik nad životom i smrti.

Ako je Isus i umro i otišao s ovdje svijeta, nauka, koju je učio, živ, i dalje i živjet će, dok bude vijeka i svijeta.

A temeljni je kamen te nauke, da su svi ljudi djeca nebeskog Oca i da su svi ljudi dobri braća. I da poradi toga treba da živu svotom djece Božje. Oni prave braće. Isus nas je učio, da čast čovjeka ne stoji ni do roda, od koga je

šem srcu sve više raste i napreduje i dublje prođe u svaki naš osjećaj i misao, da bi Isus se uvijek milio boraviti u tom Njegovom malenom kraljevstvu.

potekao, ni do blaga, koje posjeduje, ni do službe, koju vrši, nego da je ona u tomu, što je dijete Božje i što je pozvan, da iz smrtni dođe u carstvo Božje.

Svoju nauku učio je Isus i riječ ma i primjerom života. Ljubio je nebeskog Oca više nego život, ljubio je ljude istinskim djelotvornom ljubavi, jer je bio čovjekoljubac, kakvog svijet nije vidio ni prije ni poslije. On je u svemu ispunjao Očevu Volju. On nije nikad nikomu odbio molbu, pa je čino i čudes da ublaži nevolju onima, koji su trpjeli. Ma da je bio siromašan, bogato je mnoge. Djela milosrđa nije vršio samo za života nego ih čini i izasrta i čini ih ih, dok bude Njegovih učenika i sljedbenika. I ako dade, rekao je: Kaži hladne vode jednom od Njegovih najmanje braće, dao ju je Njemu samomu i ne će mu to ostati nenagrađeno na drugom svjetu.

Isus nam je svojim primjerom poka-

zao, kako treba da živimo volju Oca nebeskoga. Rekao je roditeljima, kakve dužnosti imadu prema djeci, učio je ljude da se ne snuju penišiti u zlu ni preuzeti u dobru, i da će svaki čovjek za svako svoje djelo pa i za svaku ispraznu riječ polagati račun u dan Božjeg suda.

I ako su neprjatelji Isusovi Njega razapeli na Krž i ubili sina Marijina, nisu ubili Sina Božjeg ni uništili djelo, poradi kojega je došao na svijet nit su uništili nauke, koju je naučavao.

Isus umre kao pravедnik i u času smrti se molli za one, koji Ga podložno na Križ. Isus nas je svojim smrtni izmirio u Bogom i naučio nas je živjeti životom čovjeka dostojnim. I zato treba da se čekša, a naročito u doba Kralzme i Velikog Tjedna nađemo u mislima svojim kod groba Gospodnjega i da mu kažemo: »Klanjamo Ti se, Kriste, i blagoslovljavamo Te, jer si po svotom svetom križu otkupio svijete.»

Spasitelj pere noge učenicima

Prati noge drugima... Kakva je čina poniženja prema shvaćanju modernog čovjeka. Pa još prati nego ništa, daleko niža od sebe. Stvoritelj svijeta i života svojim stvorovima. To nadlazi naše shvaćanje. I Petar to nije mogao razumjeti. Uskliknuo je: »Gospodine! Zar Ti meni da pereš noge? Noge su redovito prale kućne sluskinje.»

No Krist je to htio učiniti. Htio je oprati noge svim svojim učenicima, pa i onomu, za koga je znao, da će Ga dimalo za novac izdati Petru, koji se je branio, Spasitelj reče: »Ako te ne operam, ne ćeš imati dijela sa mnom.»

Što je Spasitelj htio time reći? To se zbiljo upravo pred prvo blagovanje Tjedna Sina čovječjega. I Krist je htio pokazati, kolikom čišćenom srca treba pristupiti k stolu Njegovu. On treba da nas prije opere. Za to je kasnije ustanovio sakrament Pokore. Ako nas ne opere, ne ćemo imati dijela s Njime.

Nakon kradnog nogu On je još poučio učenike: »Kad sam ja, Gospodin i Učitelj, oprao vama noge, i vi ste dužni je-

dan drugome noge prati; jer ja sam vam dao primjere. Na kako zapanjujući način dao nam je Bog naš pouku, kako treba ljubiti svakoga brata čovjeka, pa stajalo nas to i žrtava i poniženja. Treba li nam još kakve bolje pouke i jačeg poticaja?!

Misli Eve Lavalliere

Moje najljepše cvjetice je trnje na kruni. Moje najdraže blic jest Bolesnik Janje. Moj najdraži sport je pokloknuti. Moje najdraže izletiste jest Kalvarija. Moje najskupocjeniji dragulj je krunica. Moje jedino vlasništvo je grobnica. Moja najdraža frizura je svetački vijenac. Što sam ja?... Zemaljski crv.

Veliki Petak

jenam i mirtam. Samilone, voljele su Ga i pridale čast, da Mu omamom olakšaju muku.

Spasitelj kvasi nam usnice. Hoće patiti pri punoj svijesti Okusio je, da ne povrijedi one, koje su Mu muku željele olakšati.

S'gurno su se razbojnik otmali, trzali i vikali, dok su ih krvnici vili križevima. — Krist je pošao drugovoljno, mirno legao na tvrd, drveni stol. Jaslice sa Mri bile koljevka, raspolo smetnula pobje.

Sada dolazi čas, kojega je ljudska zloća tmsila, — no ljudski razum ne može shvatiti; stvoreni raspiju Stvoritelja. Ruke i noge čvrsto svazane uzeti su k križu. Tada izveštani krvnik čepa podnjicu, postavi surtno jake ošpara i snažno udari čelikom.

Krv brzinu iz rane, pokopri krvnika, kaplje na vapnenac uz drvo križa.

I zatvorenih očiju Kristovih, koje zabljeskava sunce, kaplju suze boli... Približe i drugi dan, stežu se žile, grčevito se savija palac, a tada na leži posao: čavilima pričvrstise i noge uz drvo.

Posao je gotov: razapet je Bog, treba uspraviti križ, da se ispunie riječi Njegovu: »Treba da Sin čovječji bude podignut.»

Sigurno su sada voljeli prihvatiti za krać dio križa, na kojega su bile priklovene ruke i povukli križ, a tada ga grubim kretanjima osovili, udarili njime o jamu, pa napokon zemljom i kamenjem uvrstili raspolo. Tijelo se obleslo na propete ruke.

Krvnici su dovršili svoj posao, oprale ruke i podilese odijelo Gospodinovo, jer im je to po zakonu pripadalo.

Isus Krist ne posjeduje sada više ništa od trnove krunice i Matjinega rupca. Isus Krist je izbačen iz ljudskoga

društva i brisan među živima.

Još je pri svijesti, još sluša ruganje: »Ti, koji razvaljuješ hram Božji, za tri ja dana podižeš, spasi sebe, ce se jedni.»

»Uzdao se u Boga, neka Ga spasi sada, ako Mu je po volji, jer govoraše, da je Sin Božji, hule drugi.»

Što boli jače Isusa Krista rane ili riječi?

Bog naš krotko molli, dok Mu se krv gruda.

»Oče, oprostii mi, jer ne znamo što čine.»

Tada se trgne jedan od razapetih osudjaca: Tako ne može čovjek govoriti! Mlikom okrene glavu k Spasitelju i rasukaj pun vjere zamoli: »Spusti se i mene, Gospodine, kada dođeš u kraljevstvo svoje.»

Čuo je glas odgovor s pomodirani usana: »Zarista ti kačem, danas ćeš biti sa mnom u raj.»

Dio gledalaca se začulo urbadiviti prizora. Počeše se razliariti. Još jedan pogled pun ljubavi izmučenih očiju. Pogled Sina na Najdražeg: »Zeno, ovo ti sina. Pogled na učenika najmilijega: »Evo ti majke.»

Marija i Ivan se od toga časa više ne će rastajati. Od onda, Ona je i naša Mati.

Tada Spasitelja obuzeše samrtno bol. Disanje postaje hropac, oči se zamutle, rane peku, grčevi Samrtni. I na Ihu Onoga, kojega nitko nije vidio umrijeti se, pojavio se grčeviti smijeh umrućega na križu. Svježa krv još nalazi put kroz osušenu i cijedi se u gustim kapljama.

Radosno, proljetno sunce pomrča. Crne se magle digoše sa zemlje, gubiti, tmasti oblaci prikrisnuše osmrte. Nebo ne može osvijetliti ovaj grozni čarobni mukta svojega Spasitelja.

Izmučena glava pada na prsa, Kroz hropac prestaje Krist:

(Nastavak na str. 4.)

Psmo mladom inženjeru.

Sjećas li se onoga dana, kada smo stajali uz prozor Tvoje studentske sobice, dok je proljetni sumrak stao obavijati njeznom maglom Sijeme, — sunčeva je zraka upala koso kroz prozor, a narcise u vazici su nježno uzdahnule i začitala laticama si naredi mene stajati naslonim o veliki stol, po kojemu si rasprosto tako komplcirane crteže, da ja njihovu zarađenost nisam shvaćala. Tumačio si mi crteže s lukovima, torisima, mostovima, tornjevima i kupulama. S bljeskom u očima i zanosnim riječima govorio si o modernoj tehnici, o elastičnom i elegantnoj gradnji nadvoznjaka, o lančanim mostovima, o važnosti tehnike u ljudskom životu i napretku. Upozoravao si me prstom na modernu zgradu tvoga fakulteta, — i uživao u svojoj mladoj snazi i svorne znanju.

Uzjavio su umorne oči lutale maglenom, a ipak zlatom proklatnom predproletnom večeri i zastavile se na crkvenom tornju. Ovdje su se još dosta jasno zapalili obrisi križa —

— Jednostavnog križa! —
— Ja sam Tebe upozorila prstom na njega, »Vidi li, rekli sam Ti, najdivniju, — najpredivniju, — najjednostavniju i najpredivniju i najpredivniju građevinu!»

Tvoje su me oči pitale.

»Da, rekla sam ti najdivniju — jer je na njoj svijet spašen, najpredivniju — jer su je ljudi za svoga Boga sazidali, — najjednostavniju — drvo po dužini i drvo porijeklo, — najpredivniju, — a zar nije paradoksa — Golema ljubav razapetoga na križu, kojega je zloba i mržnja sabila?»

Ki si spustio oči. Jesi li pomislila na križ ili ti nije bilo drago, što sam razgovor svela na drugo? —

Ne znam. Ipak, danas, u oči Velikoga Petka, kod našom bačom mirišu ljubice, a ružičasti se breškin cvjet niže

PONIZNOST — PUT OBJEDI

Oholost je izvor i početak svih grijeha. Naši su praroditelji u rajz zemaljskom proigrali svoju sreću i sreću svih ljudskih pokolenja, jer su podlegli: grijehu oholosti: «Cris budite jeli će ova ga staba, postat ćete kao Bog». Ovim riječima je napastnik naveo naše praroditelje na grijeh i oholost ih je uprotačio. Izgubili su život u svrhnaravni život. I kao što je propast čovjeka prouzročena čovječjom ohološću, tako je čovjeka spasenje došlo preko Božjeg poniženja. Grijeh ljudske oholosti mogao je biti opran samo poniženjem Boga čovjeka. U Poslanici Filipljanima, koje se dio čita u današnjoj liturgiji, sv. Pavle kaže: «Svaki budući u biti Božjoj nije smatrao huljenjem tvrdnju, da je On jednak Bogu. Ali je ipak sebe ponizio uzevši obličje slugu i postade sličan ljudima. Ponižio je sam sebe do smrti na križu. Dogodaji, koje nam Crkva slikovito stavlja pred oči u uzvišenim obredima Velikoga Tjedna, pokazuju nam zorno, dokle se je Isus Krist ponižio da bi mogao biti zbrisanih grijeha ljudske oholosti. Gledajući Krista ponizna i satrvena Crkva u današnjoj Zavičaj sv. Mise pjeva: «Ja sam crv, a ne čovjek, ruglo ljudi i izmet naroda».

Kristova se je poniznost odrazila i u Njegovu trijumfalnom ulasku u Jeruzolim, kada ga je mnoštvo naroda s granama maslina i palmi u rukama dočekalo kličući: «Hosana sinu Davidovu! Blagosloven koji dolazi u ime Gospodnje! Pavle kaže: «Skromno prelazio kroz križevu mnoštva laični na magaretu Parizel i književnici su se smutili. Oni su očekivali dolazak Mesije, koji će pojahati bijele konje u povesti židovski narod u borbu. Ne samo u borbu za oslobođenje od rimskog jarma, nego i u borbu za prevlast nad čitavim svjetom. Ta Proroci su kazali za Mesiju da će proći kroz Jeruzolim i uništen bijedno umrijeti na sramotnom drvu Križa. Međutim ljuto se prevariše. Kristova smrt je bila samo nužni preduvjet Njegove proslave u uskrsnuću. Kristovo je ime postalo najslavnije ime u povijesti čovječanstva i danas dvadeset vijekova poslije Kristove smrti, milijuni i milijuni umiru s Njegovim imenom na ustima. Milijuni i milijuni dragovoljno podnose svakoika poniženja u čvrstom uvjerenju, da će svoju sreću i svoju slavu naći u Kristu. Jer, kako kaže dalje sv. Pavao u današnjoj Poslanici: «Isusovu imenu treba da se pokloni svako koljeno, onih na nebu, onih na zemlji i onih pod zemljom i svaki jezik mora priznati na slavu Boga O. Isus Krist je Gospodin, On je Bog».

Kroz ovaj jedan Kristova poniženja ponizno molimo današnju liturgijsku molitvu: «Svemoguću vječnu Bože, koji se odredio, da naš Otkupitelj uzme na sebe čovječje tijelo i pretrpi smrt na križu, kao bi Ga ljudski rod mogao alijediti u primjeru poniznosti, podaj milostivo po našem Gospodu našem Isusu Kristu da i mi završimo ugledati se u Njegovu, ponizno strpljivo i postati dionici na Njegovu Uskrsnuću. Amen».

U STAROM LONDONU na jednoj četvornog milji lina 46 crkava, koje su nekada sve bile katoličke, ali su ih silom otepi protestanti. Sada tu katoličani nemaju ni jedne crkve, a protestanti se malo njima služe. Zato je protestantski pastor G Warwick započeo s akcijom, da se katolicima vratj jedna od tih crkava. Vjeruje se, da će mu to uspjati.

Iz katoličkog svijeta

INTERNACIONALNE ŠPORTSKE PRIREDBE bit će među ostalim kulturnim priredbama Svete Godine u Italiji od 25. kolovoza do 2. rujna. Uglavnom će biti natjecanja u lakoj atletici i plivanju. Priznaje se, da sport može imati veliku odgovornu vrijednost, ako stoji u službi neke čudoredne ideje, to jest ako nije samo sport poradi sporta. Dosad su prilježna predstavnstva iz osam evropskih zemalja, iz Egipta i skoro svih republika Južne Amerike.

BEATIFIKACIJA DOMINIKA SAVIO, koji je 1857 umro kao 14-godišnji dječak i pitomac sv. Don Boska, obavljena je na uobičajeni svečani način u nedjelju 5. ožujka. Tom prilikom bilo je u Rimu najveći broj hodočasnika, koji se tijekom ove Svete Godine najednput nalazio u Rimu. Sami seljeznjaci organizirali su hodočašće s 18.000 učenika iz sjeverne Italije.

FRANK HUGH O'DONNELL izabran je kao laburistički kandidat za gradonačelnika Leedsa. O'Donnell je po svom uvjerenju katolik. Ni jedan katolik nije bio gradonačelnik Leedsa sve od 1838 god.

ZA VELIKI PETAK francusko udruženje Red ljubavi pozvalo je sve francuske namještjenike i radnike, da od 15 do 16 sati ostanu raditi u tvornicama i uređima. Novac, koji bi se dobio tim radnim satom, namijenio bi se za sramotne oteblje. «Ne možete živjeti u ovaj čas samo za vas, veći se u apelu ovog udruženja, budite milosrdni u času, u kojem umire ljubav».

BLAGO KATEDRALE U KOLNU, koje je za vrijeme rata bilo spremnjeno na slurnom mjestu, da ne bi postalo žrtvom bombardiranja, nedavno je vraćeno u rizinu katedralu. Za Köln je to od velike važnosti i zato, što su skoro sve kolnske crkve sa svojim velikim umjetničkim blagom razorene.

CHESTERTONOV ROMAN «Sud dr. Johnsona» poslužit će kao sadržaj filma, koji će smisliti jedno englesko filmski poduzeće. Isto se tako produčava za film autobiografski roman Chestertona «Otae Browns». Chesterton je engleski pisac, koji se je obratio na katoličku vjeru, i nap.sao nekoliko romana i kritičkih studija, koji su mu osigurali svjetsku slavu.

DEVETI INTERNACIONALNI MISLSKI KONGRES održat će se od 3. 7. srpnja u Beču. Značajni kongres istog značaja održan je 1931. u Freiburgu.

«KATHOLISCHER BEOBACHTER», list njemačkih katolika u Romaniji, od 1. ožujka izlazi kao dnevnik. Do sad je izlazio triput sedmično. Ovo je lijepi napredak njemačke katoličke štampe.

SVEUČILIŠNIH ZAVODA ima u Indiji i Pakistanu 78. Od toga broja katolici upravljaju sa 38 zavoda sa 19.685 studenata, od kojih je 26% katoličke vjere. Ostalih 40 zavoda drže protestanti. Oko 18% njihova studenata su kršćani.

U KATAKOMBAMA SV. LUCIJE kraj Sirakuze u Siciliji otkrili su nedavno radnici, koji su kopali za gradski vodovod, nov; ogranak ovih katakomba. Detaljnim iskapanjem pronađeno su važne zidine slikarje i fragmenti mramornih natpisa. Arheolozi očekuju daljnja otkrića u vezi s kultom sv. Lucije kod prvih kršćana.

KONGRES KATOLIČKE SELJAČKE OMLADINE NJEMAČKE održao se u mjeseu veljači u Altenbergu. Cilj je kongresa bio ispitati položaj organizacije seljačke omladine prema Katoličkoj Akciji i odrediti program rada za novu godinu. Prošle godine ova je organizacija održala 60 tečajja poljoprivrednog i odgojnog karaktera.

U OČI VELIKOG PETKA

Noć pada! Vječno svjetlo tina pred Božjim grobom. Slika Maslinice Gore naslonjena je na Božj grob. Pred njim kleče ljudi — grješnici. — I ja sam među njima... Današnji Križni Put je osjećajni nego u obične dane. Ono, što je bilo daleko, sada je blizu... Sutra će Krist umrijeti za nas...

U duhu se redaju tužne slike svete Muke...

Gospode! Tvoja sveta Muka tako je strašna, a naši su grješni još strašniji! Danas u oči Velikog Petka, u oči Tvoje sramotnog dana obavram Ti svoje jedno srce... Samo Ti razumijem ono, što je u njemu... Samo Ti vidjeh bol, što se krije u Njemu...

Isuse, kada se zamislim u Tvoju Muku, tada mi dođu suze na oči... Bože, mi nismo zavrjedili Tvoje smilovanja!...

Gospodine, danas, kada je u oči Tvoje posljednjeg dana na zemlji sve u ne-

Veliki Petak

(Nastavak sa str. 3)

«Bože moj, zašto si me ostavio?» Otac je dozvolio, da Sin od sramnih suza nekoga više ne vidi oko sebe, da se još jednako osjeći sam. Ljudska je narav trpjela sve sramne muke.

Još će suhe ispućane usne zapuniti:

«Zedam» zato, da Ga napoje octom. Zar nema izvor-vode za Isusa Krista? Tada čovječja narav vje se ne uplivlje, a On odluč i reče:

«Svršeno je» Dovođena je žrtva. Otac ju je pri do. Krist će natrag k Ocu, a sve ljudsko ostavlja na drvu...»

Gospodar života smrti viknu iza svoj: «Oče, u ruke Tvoje predajem duh svoj», — i izdahnu.

Zastor se u hramu rascjepi. Zemlja se potresla, muklo je tutnjalo, a mrtvce ukazade živima.

određenom muku, danas, molim Te, sjeti se mene! Pogledaj me! Daj mi snage, da budem uvijek pripravna alijediti Tebe, pa makar mi svaki korak na ovom tvrdom zemaljskom putu bude poput trnjenj.

Spasitelju moj, to je moja najveća želja u oči Tvoega smrtinog dana!...

DAN PO DAN

«Oče, u ruke Tvoje, predajem duh svoj» LK. XXIII. 46.

Ne kloni pod križem i misli na patnje dana. Dan je križ i Božji, a sutra je samo Božje. Stoga ti govori Kr st: «Dosta je svakom danu njegova zla. Dosta ne uzimlj zla od drugoga dana!»

Nosi križ dan po dan, s Kristom, koji jedini zna tvoju budućnost. U budućnosti svih je bila časa Njegove gor-

Možda ćeš me zapitati, zašto Ti danas ponovijam događaj, kojega si uoči u školi, i koji te se bolno dojmio, dok si još malen b'o.

Samo zato, da Ti kažem, moj veliki dječče, koliko želim, da sutra, kada se bude polagano smirivao prolebiti dan, uđeš u crkvu,agneš duboko Tvoju ponosnu glavu i poljubiš Raspele, pred Kristovim grobom. I da dođeš do saznanja, da ćeš nemir Tvojih uspjeh i neuspjehlih zanosu smiriti samo uz probošeno Srce Raspešega. Nemoj zaboravit da su sve građevine, koje črtah drhući od želje da stvaranjem, vremenita dobra, koja ćeš pokloniti ljudskom društvu, a drvo po dultini i drvo popriječje poklonio je Vječnji za vječnost.

Eto, stoga Ti je pisala ovo pismo

Tvoja

MI.

POEZIJA VELIKE SEDMICE

Poezija Velike Sedmice nije samo litkovića zbog obreda, u kome je dramatički element istaknut. Ona je i sama liturgijsko jer je Velika Sedmica još samo čudnjake godine; ali je svakom vjerniku razumljivo, budući da se za vrijeme ove sedmice slavi ustanova prveve Euharistije, a konačno i sama smrt i uskrsnuće Spasiteljeva.

Poezija Velike Sedmice očituje se u vezi liturgijskih obreda s buđenjem proljeća.

Već Cvjetnica s maslinovim i palmiznim grančicama, sa svojom ljubčastom bujom, s prvom pjevanom Mukom, pokazuje ulaz u dramu otkupljenja.

U tužaljka Jeremije proroka, u psalmima, koji se pjevaju uz obrede Velike Sedmice, mi ne znamo, da li bismo u njima prije tražili pjesnički ugođaj ili glazbu riječi i misli, koja buja iz ovih pjesničkih djela Staroga Zavjeta. Sve je obojeno ljepotom i jednostavno veličanstvenošću Onoga, koji je postao zbog čovjeka Čovječjem.

Koliko ima poezije u obredima Velikoga četvrtka! Pošlje himničkih zanosu i brujanja orgulja, opuste olitari, počinju dirljivi prizori Muke, svosa zamuknu, sve je ogrnuto tamnom ljubčastom bojom, bojom pokore, ali i nekog-iščekivanja, kao što je i priroda tih dana sa svojim oblacima i svojom poezijom iščekivanja novog pomlađenog života.

Pa Veliki Petak sa svojim dirljivim obredima! Koliko dubine ima u raznim pjesmama, koje tresu svojim uzvišeni svrdajem i svojom povodno ljepotom dubinama duša svih vjernika.

Zat m ukrasit Svetog Groba, onda u nekim krajevima naše zemlje ophodi u noći, punoj zvijezda i mirisa zemlje, rascvjetalih voćaka i nasučenog daha buđenja voda, trava, mora, voćaka, njihva i drugih živih stvorova, koji sve uveličavaju veliku poeziju Velike Sedmice. S pravom je nazivamo Velikom. Velika je u bolu, velika je i u očekivanju naše unutrašnje obnove.

E kako se sve to usklađuje sa 2. životom oko nas, sa životom svega života, što je On stvorio i u što je On razasuo toliko ljepote.

Poslije tužaljki i pokorničkog pjevanja dolaze himnički zanosu, u kojima napjev Aleluja trepti u našem srcu, u našim dušama, u našim očima, u našim čestitkama, u našim kraljicima.

O velika poezijo, koja nadahnjuje, koja iscjeljuje i obnavlja ljudska srca!

O sretni Aleluja! O veliki Aleluja!

čine. Nosi Kratov križ: komadić po komadiću misli samo na danas. I tvoje će breme biti lako.

Gledaj gmo na čestiku puta, koji ti utire Bog. Svakog dana misli na čestiku, a Isus će misli ti na cjelinu. I tvoje će godnje proć mnogo brže nego dosad. A dosad su tako brzo proleli!

Ne boj se! Ne otklanjaj križa. Bijeg od križa jest najveća ludost. Bježati od križa, znači bježati od utjehe, znači nositi breme života bez ljubavi.

O pokušaj ljub-ti trpljenje. Početak je, kao svaki, težak. Ali malo po malo ti ćeš osjetiti, kako te opaja vino, koje je patnja iscjeljila, iz grozda Ljubavi. I bit će ti teško, kad ne budeš trpiti. I shvatit ćeš, da jed no patnja predaje naš duh u ruke Oca nebeskog!

Naš Spasitelj je trpio

Vječna je Ljubav htjela, da se utjelovlje u Bog, da postane jednak ljudima. Ona je htjela, da On, najljepši između djece ljudske, trpi. Da trpi više, nego što budu ikada trpjela Adamova djeca. Ljubav je htjela, da se u Srce prelije sva gorčina, sva bol, sva nevolja čovječanstva. To Srce nekoga opterećeno Križem, okrunjeno trnovom krunom ide na Kalvariju, da umre radi grijeha svijeta, proklete od nezahvalnih zemljaka, ismijano od tudinaca pogana.

Pa ako da ne uzlijubi utjelovljenoga Boga? Kome da bude još teška trpnja, kad vidi, da trpi za njim, najljepšim među djecom ljudskom? Kako, što više, ne će biti slatko s Njim trpjati, i umrijeti S Njime, ako ustreba?